

“Quan algú veu oportunitat de negoci a la vida, se't tiren a sobre”

L'enterrament d'en Climent va ser un divendres i el dilluns següent hi havia gent que ja volia comprar-me coses

Vaig tenir ofertes molt més suculentos per vendre el Monterrey, però no es volien quedar el personal, i ni els vaig rebre

Vaig tenir una de les grans sorts de la meua vida, que va ser conèixer Pilarín Bayés, una dona excepcional

Cristina Cabañas i Rodríguez (Lloret, 21-9-1974) és llicenciada en farmàcia i diplomada en òptica i optometria. Durant quinze anys va fer de farmacèutica, però ara és hotelera. Des de la mort del marit, Climent Guitart, el febrer del 2014, Cabañas presideix el grup Guitart Hotels, que preveu facturar aquest any 16,8 milions d'euros en vendes. Cabañas encapçala “amb sentit comú” un equip directiu format per dinou persones des del dia u. La cadena dona feina a 320 persones en temporada alta i a 200 en temporada baixa.

Vostè és farmacèutica i ara és presidenta d'una cadena d'hotels. Com és la seva jornada laboral?

Vaig estudiar la carrera de farmàcia. Durant bastants anys, vaig exercir de farmacèutica, però, el 2014, la vida em va canviar bastant i vaig haver de fer-me càrrec de Guitart Hotels. Actualment, a la farmàcia hi ha persones que la gestionen, encara que jo ho superviso. Ara, estic entregada completament als hotels.

Però els seus coneixements serien sobre productes farmacèutics o salut i no pas sobre un gegant hotelier com és Guitart Hotels i el sector turístic.

La meua formació és la de farmacèutica i no té molt a veure amb el món hotelier, però crec que, amb els estudis universitaris, agafes un bagatge o un sentit comú, a banda dels coneixements propis de cada carrera, que t'ajuda al llarg de la vida. Quan el 2014 em vaig haver de fer càrrec de Guitart Hotels, de seguida vaig incorporar un director general [Roberto Torregrosa] amb grans coneixements en el sector hotelier que em va poder ajudar i aconsellar. Vaig intentar envoltar-me dels millors professionals en cada àmbit perquè ningú no pot saber de tot: de fiscal, de laboral...

La cadena ha mantingut una línia de creixement o d'expansió?

Bé, el 2014 la cadena estava en un moment molt complicat, perquè en Climent feia uns anys que estava malalt. S'havia dedicat molt a fer coses per a la societat, com ara la Mesa Empresarial de Turisme i Costa Brava Hotels de Luxe. Sabia que els dies que li quedaven eren comptats, i va decidir deixar de banda una mica els temes personals. El 2014, la situació era molt i molt complicada. A l'equip, els dic que estàvem a l'UCI i ens havien donat l'extremunció. Ara, hem aconseguit sortir a planta i d'aquí a poc podrem sortir al carrer.

Era una crisi econòmica?

Havíem fet unes inversions que no van funcionar; havíem comprat un hotel i no va funcionar. I vam aconseguir

primer un refinançament amb els bancs. És curt de dir, però va ser un projecte molt llarg. Estava acostumada a anar al banc a fer cua per ingressar els diners de la farmàcia i discutir sobre el cobrament d'una comissió de tres euros i tal i em vaig trobar reunint-me amb consellers delegats dels bancs parlant de xifres que jo no havia vist mai escrites en un paper. Però tinc una amiga que em va donar un molt bon consell: "Ratlla tots els zeros." I vam començar el refinançament, perquè vaig dir que volia tornar tots els diners, però s'havia de fer d'una manera que fos possible. Això va culminar el 2016, quan vam poder vendre l'hotel Monterrey.

Ara és optimista, doncs? Pot dormir bé?

Home, aquells van ser uns moments molt difícils. Ens quedaven dies. Vam firmar 60 dies abans que arribéssim a una situació en què no hauríem pogut complir, que era el que més m'angoixava. El més important eren els treballadors. A l'hotel Monterrey treballaven cent persones, i jo no podia agafar i deixar-los al carrer. Vaig tenir ofertes molt més suculentos econòmiques [per vendre], però no es volien quedar el personal, i no les vaig escoltar; ni els vaig rebre. Al final, vam trobar una solució intermèdia amb el propietari del deute. Això sembla una pel·lícula. Vaig veure representants de bancs de tot tipus i, al final, s'ho va quedar un fons voltor, mig americà, mig anglès. Per ser el debut en el món dels negocis la veritat és que vaig fer un màster exprés.

I ara com se'n surt?

Tenim la sort que, des del 2016, està treballant amb nosaltres Roberto Torregrosa, que és un professional de la Champions en el sector de l'hostaleria. Quan va arribar aquí, em va dir que estava sorprès que Guitart Hotels fos un grup tan ben entrenat en una metodologia. Sense l'equip, no hauríem arribat on som ara.

Quantes persones formen l'equip directiu de la cadena?

Tenim el consell d'administració, format per tres persones, i en l'equip directiu hi ha una quinzena de persones, ara mateix. Però també vull esmentar el personal de base, que em va donar molt de suport. Venien aquí i em deien. "Em dic Maria Guitart. Farem el que calgui per salvar això." La primera pregunta que em vaig fer quan va passar tot allò d'en Climent [la seva mort] va ser si ho venia tot o no. Ja se sap que, a la vida, quan algú veu oportunitat de negoci, se't tiren a sobre. L'enterrament d'en Climent va ser un divendres i el dilluns següent, jo aquí [al despatx] ja tenia gent que venia a comprar coses, com ara casa meva. Primer vaig dir: "Què vull fer?"

En aquella situació personal, li era fàcil veure bé les coses?

Després de pensar-ho molt, em vaig dir: "A veure, com es diu aquesta cadena? Guitart Hotels. Com es diuen els nens? Guitart. Per tant, això ho vull continuar." En aquell moment, la meva filla tenia 7 anys i ja em deia: "Vull ser hotelera, com el papa." I jo què havia de fer? Ara en té 12 i encara ho diu. Ara, de vegades també diu: "Vull ser hotelera, com tu." Això m'omple, perquè la meva filla ja em veu una mica com a hotelera.

La situació delicada està superada?

Sí, a partir del 2016 la cosa va començar a remuntar. Ens vam treure el Monterrey, un altre actiu que teníem en gestió que no funcionava. Jo, en això, soc pràctica. El mateix dia ho vam liquidar tot.

I què van liquidar, doncs?

Vam liquidar el Monterrey [de Lloret] i l'hotel Guitart La Collada, a la collada de Toses (Ripollès). Aquest no el teníem en propietat, sinó en gestió. I vam passar de tenir deu establiments a tenir-ne vuit. Ara, hem començat una nova etapa, estem superil·lusionats. El compte d'explotació tindrà uns resultats completament diferents als

anteriors [beneficis].

Va estar en perill, la cadena?

Sí, sí. Jo vaig tenir molts dies sobre la taula un document per signar, que era el concurs de creditors. I els assessors fiscals em deien: "Firma això. Et donaran molts diners."

Ah! Vol dir que li perdonaven molts diners dels que devien?

Sí. No sé si sona tot això, però hi ha gent que ha aconseguit quitances de més del 90%. Però la meua manera de ser no m'hauria permès dormir mai més. Pensar que jo, a un proveïdor, li dec 100 euros i que, de sobte, li'n dec 10. Abans, ho hagués venut tot. Jo els deia que ens en sortiríem. Ningú no hi confiava, ningú, però ens en vam sortir. No sé si va ser un miracle, la perseverança... No ho sé.

Vostè és una persona solidària. Va ser la fundadora del Sopar de Dones Solidàries de Lloret [el 2008] i, més recentment, els premis Climent Guitart també tenen una vessant solidària.

Això va començar perquè em van demanar primer d'entrar a la junta local de Lloret contra el Càncer [a l'Associació Espanyola contra el Càncer]. Després, vaig entrar a la junta provincial i també, gràcies a les facilitats que em donava en Climent, vam començar a fer aquest sopar. Ara, hem fet l'edició número 11. Això va començar fa més anys. Al principi, era un sopar entranyable, i reuníem les senyores que havien patit un càncer de mama [...] Fa onze anys, vam dir: "Per què no ho fem més gran i fem venir amigues? Hi pot venir més gent." I de 6-7 persones estem a 250 cada any. És una nit on es respira màgia, bon rotllo.

I què es considera: hotelera, empresària...?

Em considero empresària hotelera farmacèutica. El 99% del meu temps el dedico als hotels, però també he de fer gestions per a la farmàcia.

I té temps per a la família?

Tinc una nena, de 12 anys, i dos nens, de 10 i 9 anys. A la família hi intento dedicar totes les estones amb ells. Quan estic amb ells, intento ni agafar el telèfon, ni miro correus. Més que quantitat, és la qualitat. Van passar una època molt difícil quan va morir el seu pare. Cada dia el recordem, en podem parlar amb alegria i no és tan dramàtic com quan va morir, perquè em demanaven si podrien anar a l'escola o comprar joguines.

I aquesta afició per explicar històries?

Això va començar amb els nens. Moltes vegades, si no tenia el conte, me l'inventava. Arran d'estar en la Fundació Joan Petit Nens amb Càncer, vaig tenir una de les grans sorts de la meua vida: conèixer Pilarín Bayés. La Pilarín és una dona excepcional perquè, a banda de ser una amiga, és la dona més solidària que conec. M'ha fet molt de costat.

On ens van conèixer?

Ens vam conèixer en un acte de la fundació a l'església de Blanes un dia de Sant Joan. Va sorgir la idea de fer un conte. Hem fet cinc contes i hem estat moltes hores treballant juntes.

Ella ve sovint a Lloret?

Gairebé cada setmana. Diu que és vigatana, però que estiueja a Lloret.

Són col·laboradores i amigues, doncs?

Sí, ve a casa meva. Ja no ve ni a l'hotel. Li vaig encarregar un quadre per a en Climent per un aniversari i van venir a l'hotel amb el seu marit. Van estar molts anys venint-hi, però fa dos anys va perdre el seu marit. I és com una altra àvia que tenen els meus fills. És una més. Treballar amb Pilarín Bayés és un plaer, un premi.

Vostè és lloretenca i té antecedents indians, comentava abans amb el cas de Nicolau Font.

Tinc arrels lloretenques des dels segles XIII i XIV. El cognom Cabañas és el més antic de Lloret. Per part del meu avi, hi ha el cognom Font, que és la família a què pertanyia Nicolau Font i Mig [1830-1908], un dels indians més importants que ha tingut Lloret.

Va anar a Cuba?

Sí, va anar a Jaruco. Era un indià una mica peculiar. Tenia plantacions de sucre. No hi va anar amb les mans buides. El va cridar el seu oncle, però, quan hi va arribar, el seu oncle va morir i es va haver de fer càrrec del negoci. Però va decidir tornar, va comprar la finca de Sant Pere del Bosc, que actualment és un restaurant i un hotel. Va fer moltes obres de beneficència i va pagar les escoles parroquials. Després de la seva mort, els seus nebots, que ja es deien Cabañas, van crear la Fundació Asil Nicolau Font, l'asil de Lloret de Mar. Hi ha 28 persones, i el meu pare presideix la fundació.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 30-12-2018, Pàgina 28

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/economia/article/18-economia/1527367-quant-algu-veu-oportunitat-de-negoci-a-la-vida-se-t-tir-en-a-sobre.html>